

betydelig Magt; den staaer der ikke for Intet. „Beslutning“ det vil ganske simpelt sige; at vi have Controlmagten, som gaaer ud paa at sige: Finantsloven er opfyldt eller ikke. Naar vi ikke kunne see, at den er opfyldt ved Slutningen af Finantsaaret den 31te Marts, saa erkende vi den ikke for opfyldt; men vi have kun eet Die til at see med og det er Statsrevisoratet. Naar det ærede Medlem klager over det Middel, som er givet Regjerings til, igjennem Statsrevisoratet, at kunne overkomme vanskelige finansielle Forhold, saa maa det ærede Medlem lægge Mærke til, at vi have havt et andet Forslag, hvori der var tænkt paa lignende Midler. Alt, hvad vi kunne komme overeens med Regjeringen om i den Retning, bliver til Lov, og naar det er bleven til Lov, saa vil man finde; at der er Ingen, som vil modsætte sig dens Udøvelse, og Ingen kan gjøre det, fordi der ikke findes nogen Berettigelse dertil. Dersom den ærede næstfste Taler (M. Hage) troede, at jeg maatte ikke kunde ønske, at dette Forslag gik til 2den Behandling, saa er det ganske vist mit Ønske, at det gaaer til 2den Behandling, og det er mig meget hjært at høre, at jeg i den Henseende har fundet Understøttelse; thi om ogsaa kun §§ 6 og 18 bleve tilbage, ja, om der slet Intet blev tilbage af Forslaget, er jeg dog overbevist om, at der allerede ved denne Behandling er bleven Saameget tilbage, at om ikke mange Aar vil der komme Noget frem, der ligner dette Forslag, eller Regjeringen kommer til at handle i Overensstemmelse dermed, saa at Loven ikke behøves, og det var endnu det Allerbedste. Naar den ærede næstfste Taler (M. Hage) har sagt, at han troede, at Ministeren og jeg — saaledes synes det mig, han sagde — havde talt ringe om Regnskabsretterne, saa forholder dette sig, hvad Ministeren angaaer, paa ingen Maade saaledes, thi han har tvertimod havdet Regnskabsrettens Anseelse, og hvad mig angaaer, da forholder det sig heller ikke rigtigt, skjøndt der fra min Side ikke skal komme noget Forslag til at forandre Statsrevisoratet til en Regnskabsret, og jeg skal sige Grunden hertil. Grunden er den, at vi have seet, at alle Gage-love, som angaae Domstole, ere meget høie, og

saasnuart vi kalde Revisorerne Dommere og ikke beholde dem paa den Maade, som vi nu have dem, saa stille vi dem hen som et bureaukratisk Middel til at oprette nye, høit betalte, Levebrød. Det, som er det ganske Væsentlige ved hele denne Sag, det er, at det egentlige Statsrevisorat ligger i og udøves gjennem Thingets Valg af de Mænd, der paa vore Begre dømme i en Sag, for hvilken vi selv ere øverste Instants. Jeg benægter Statsrevisoratet som vor Maade at anordne vor Regnskabsret paa og vi selv ere, som sagt, hidtildags blevene holdte for, og bør efter Grundloven være øverste Instants i denne Sag; Statsrevisoratet er meget bedre stillet end den belgiske eller den franske Regnskabsret, derved, at Controlmyndigheden med Hensyn til Finantsvæsenet saavel som Bevillingsmyndigheden ligger hos Rigsdagen. Man har ved Regnskabsretterne paa en vis Maade lagt Controlmyndigheden ind under den dømmende Magts Omraade og det anseer jeg ikke for rigtigt og derfor gaaer jeg løs paa at give Statsrevisoratet en saadan Udvikling, at det kan faae en Virksomhed, der i en væsentlig Grad ligner den, som Regnskabsretterne have. Naar vi gaae bort fra Statsrevisoratet og over til en Regnskabsret, saa lægge vi Controlmagten fra en Deel af den lovgivende Magt, nemlig fra Representationens Hænder, over i den dømmende Magts Hænder. Lad den dømmende Magt blive som den vil, selv om vi faae Rævninger, saa beholder den dog et stort Anstrøg af en bureaukratisk Indfyldelse. Bureaukratiet er i vor Stat og i enhver Stat, der har været absolutistisk, en afgjort og en naturlig Modstander af en fri, politisk Udvikling og, naar Bureaukratiet til visse Lidel har gjort sig Umage for at fremkalde denne Udvikling, saa er det, fordi der har været Anarchi i selve Bureaukratiet, idet den yngre Generation har gjort Oprør imod den ældre. Vi have havt noget deraf og vi skulle benytte det; vi skulle ogsaa spænde den Hest for vor Vogn, men vi skulle ikke lade os trække i Uføre.

Fischer: Ja, jeg skal ikke følge den sidste ærede Taler i de Betragtninger, hvormed han sluttede, thi det turde rimeligviis føre os meget